

MÉREGTELENÍTŐ

2019.11.szám

KEDVES OLVASÓ!

Szürke, borongós napon kezdek hozzá az íráshoz. De ne aggódj, azért majd találok vidámító, meg a szívedhez szóló írásokat is. Jelenleg még a relativitáson gondolkodom, no, nem Einstein értelemben, csak a mindennapok szintjén.

Kedves rokonomat vittük a napokban kórházba, bár Ő teljes jólétnek örvendett. Csak épp azok a huncut görbék igencsak kacifántos ritmusban cikk-cakkoltak az EKG papíron, ettől úgy megijedt az orvosa, (és én is), hogy azonnal beutalta Kardiológiára. – Hogy csak estére kerültünk olyan helyre, ahol felvették osztályra, ez nem érdemel szót, elmúlt.

Este itthon erőt vett rajtam az aggodás, rossz volt otthagyni, törődnek-e Vele, kap-e még valamit enni, és milyen vizsgálatokkal kínozzák majd. Ezen gondolkodtam, mikor valaki, jó barát telefonált. Hogy vagyok, mi újság, stb. S a beszélgetés végén megkérdezte, hogy aludtam, milyen a lelkiállapotom. Hát én csak a betegünkre tudtam gondolni, de a kérdező az országos esemény hatását kereste rajtam. Percekbe telt, mire rájöttem, miről is beszél: az önkormányzati választás érzelmi hatását firtatta.

Pedig bizony fontos is, ami előző nap történt hazánkban, értem is a jelentőségét, érzelmileg sem közömbös. De az, hogy a rokonomat esetleg elveszíthetjük – hát ez mázsákkal nagyobb jelentőségű, elfeledtetett velem mindent, ami nem ilyen személyesen érint.

Épp mostanában olvastam *Mitch Albom: Keddi beszélgetések életről és halálról* című könyvét. A könyv is bizonyítja, milyen jelentéktelenné tudnak zsugorodni a hangoskodó viták, ha húsunkba vág egy-egy veszteség. *(Én élhetek a reklám lehetőségével, ajánlom Neked ezt a kedves könyvet őszi olvasmányul.)*

És hogy ne hagyjalak kétségek között, azt is elmondom, a rokonom túlesett egy nehéz vizsgálaton, 2 nap múlva haza mehetett a kórházból.

A legvége persze nem kétséges az Ő történetének sem, mint ahogy senkié, de tudod: aki időt nyer, életet nyer. Így hát Őt is megajándékoztam a fenti könyvvel, segítsen a lezajlott események feldolgozásában.

Olvasóm! November van, azokra gondolunk, akik már nem aggódnak, nem félnek, nem fájnak. Legfeljebb miattunk, ha látják /?/ csetlő botló útkereséseinket.

A könyv és az én szösszenetem végső mondanivalója ugyanaz:

„A szeretet győz. A szeretet mindig győz.”

Mitch Albom: Keddi beszélgetések életről és halálról

(részlet a könyvből)

„...A mese egy kicsike hullámról szól, ami vígan táncikál a nagy óceánon, és nagyszerűen érzi magát.

Boldogan élvezi a szelet, a friss levegőt - mígnem egyszerre csak észreveszi, hogy az előtte bukdácsoló hullámok sorra megtörnek a parton.

- Jaj, Istenem, hiszen ez borzasztó! – sikolt fel a kicsi hullám. – Mi vár rám, mi lesz velem!

Arra jött egy másik hullám. Látja, hogy milyen gyászos képet vág a kicsi, és megkérdezi tőle:

- Hát Te mért búslakodsz?

- Nem értesz semmit! – kiáltja emez. – Mindnyájan meg fogunk törni a parton! Mi hullámok, ahányan csak vagyunk, mind elpusztulunk! Hát nem borzasztó?

- Te vagy az, aki nem értesz semmit! – feleli a másik hullám. – Hiszen Te nem hullám vagy, hanem a nagy óceán részecskéje!”

"Öreg professzorom élete utolsó kurzusát otthonában tartotta meg, dolgozószobája ablakánál, ahonnan megfigyelhette egy kis hibiszkusz piros virágainak nyílását-hervadását. Heti egy alkalommal tanított, mindig kedden. Az órák reggeli után kezdődtek. A tantárgy az élet értelme volt. Forrása a tapasztalat.

Osztályzás nem volt, csak szóbeli vizsga, minden héten. A vizsgákon kérdésekre kellett felelni, egyszersmind saját, egyéni kérdéseket megfogalmazni. Olykor-olykor gyakorlati feladatok elvégzésére is sor került, például meg kellett emelni a professzor fejét, és kényelmesre igazgatni alatta a párnát, vagy az orrára tenni a pápaszemet. Búcsúzóul arcon csókolni külön jó pontot jelentett.

Tankönyvre nem volt szükség, bár a tantárgy számos témakört ölelt fel, ilyen volt többek közt a szeretet, a hivatás, a közösség, a család, az öregség, a megbocsátás és -végezetül- a halál. Az utolsó tanóra rövid volt, alig hangzott el néhány szó. A diplomaosztó ünnepély szerepét a temetés töltötte be.

Noha záróvizsgát nem kellett tenni a tárgyból, a professzor számított arra, hogy a tanultak alapján hosszabb dolgozat készül. Íme, elkészült, ezennel kerül bemutatásra. Öreg professzorom élete utolsó kurzusán csak egyetlen hallgató vett részt. Én magam." /A szerző/

(A könyvet több mint 40 nyelvre fordították le, közel 15 millió példányban kelt el. Leckék az életről címmel tévéfilm is készült belőle: Morrie szerepében láthattuk utoljára Jack Lemmont.)

Konsztantyin Fofanov: Őszidő, de szép, de gyönyörű vagy

Őszidő, de szép, de gyönyörű vagy!

A tűnődő természet hervadása,
kora reggel az ősz ködgomolyag,
a búcsúzó fények, a madarak,

A lelket álom s bánat babonázza,
őszidő, de szép, de gyönyörű vagy!
Szeretem gyermekkorom óta, Észak
bús fia, hűlő vizek moraját.

Az álmos erdőt, ha a komor évszak
lehelletétől felgyúlnak a fák.
Megyek a kertbe - hallgat a madárhad,
már kókadt minden,
de a kései virágok végső pompájukban állnak.

Közeledtén a meztelen halálnak
még fénylőbben vágynak tündökleni.
Vagy kimennek a ritkuló berekbe:
bíborban ég, átlátszó s hallgatag.

Csóvát vetett az alvó tetemekre
immár a szeptemberi virradat!...
Vagy a folyóhoz megyek - csupán hullám,
ólmos habok lomhán türemlenek.

Csendes, szelíd harmónia borul rám,
és álmaim gyönyörrel teljesek...
Megsajdulnak felejtett veszteségek,
de nincs bennük se gyötrem, se vád.
Homályosak, mint őszi csöndben ébredt
álomlátások, édes aromák.

És elnyerem megint a kurta békét,
könny fátyolozza megint szememet...
S ragyog az élet fénylő jelenésként,
ragyog, mint megfejtett édes jelek...

/Lator László ford./

Gárdonyi Géza: A tűz

A tűzben történetek vannak. Mesehangú és mesének illő színes történetek, amiknek se eleje, se vége nincsen, hanem minden rend nélkül egybefolyik egyik a másikkal. Az ember nem tudja, valóban megtörténtek-e, vagy csak álmodja őket.

De ilyenkor mindegy is az. A lángok játszanak a tűzben. A gondolatok játszanak az ember elméjében. Rend nélkül való színes gondolatok – mint ahogy a lángocskák is rend nélkül jelennek meg és tűnnek el. A tűz eleinte rostogva ég, aztán halk mormogással, sziszergéssel, susogással, végül vörösen izzó parázs az egész, kezdetben tündöklő aranykupac, később tündöklő vörösréz. A tűz ilyenkor végtelen mélynek látszik. Az apró lángok fölfebbennek a semmiből; táncolnak a parázs fölött; és eltűnnek a semmibe, mintha egy láthatatlan kéz söpörné le őket a parázsról.

Szeretem a tüzet nézni. A tűz örök rejtelem és jóleső melegség. Aki a tüzet nézi, annak a lelke megcsöndesül; valami édes félálom szállja meg – édes félálom: nyugodalom.

A hosszú téli estéken elüldögélek néha a nyitott ajtajú kályha előtt. Nem valami drága kályha, csak afféle cserépalkotmány, amilyen a falusi tanítóknál szokott lenni. De nekem mégis jó és eléggé szép is. Mikor már túl vagyok a dolgaimon, odavonom a karosszékemet a tűz elé. Csak szalmából van ez a karosszék, de nekem jó ez, szép is.

Kívül, a havas faluban csönd van, és csönd van idebent is. A téli estnek álommal áthatott csöndessége ez. A kályha száján félig nyílt legyező alakjában áramlik ki a vörös fényesség, s a tűznek meleg lehelete.

A macskám is itt van a lábamnál. Úgy szereti a tüzet, mint én. Összeguborodva fekszik a padlón a lábaim előtt, s mindig úgy tesz, mintha aludnék. Pedig sohasem alszik. Csak hunyorog. Néha fon. Ez az ő éneke. Mikor így fonva rám néz, nekem énekel. Mikor a tűzbe merengve dorombol, akkor a maga kedvére fon. Egyhangú, de mégis kedves melódia az ő dorombolása, a megelégedésnek, s maga jólérzésének melódiája.

A tücsök ciripelése is csak egy hangnak a folytonos ismétlése. A béka sem ümmög több hangot egynél, de az az egy hang a boldogság hangja; – soha nem unalmas és nem fárasztó, mint az emberi hangversenyek.

Így tudom én mindig hallgatni ennek a szelíd kis házi tigrisnek a fonását. Milyen boldog és elégedett tud ez lenni egy kis kályhatűztől. Épp úgy gyönyörködik az aranyló parázsban, mint én, és ilyenkor bizonyára neki is mindenféle gondolatok meg történetek délibábjátéka vonul át az elméjén. Az ő történetei bizonyosan vadásztörténetek. A tavaszra meg a nyárra is gondolhat olykor. A tavaszra, mikor a verőfényben elnyújtózkodva melengeti az ő rozsdaszínű selymes bundácskáját, miközben mind a négy fehér lábát elnyújtja és jóízűeket álmodik.

De a virágokat is szereti. A nyáron sokszor láttam, milyen kedvvel lépked a violák meg a rezedák között, és hogyan szaglálja meg-megállva hol az

egyiket, hol a másikat, s ilyenkor félig lehunyja a szemeit. Így élvezik a virág illatát a lányok is.

De most nincs virág és nincsen napsugár. A kályha verőfénye az egyedüli, ami emlékeztet a nyárra. Azonban nekünk ez is elég. A boldogság békéje van a szívünkben.

Mi a boldogság?

Mikor a vágyak pihennek. Mikor az ember nem gondol a holnapra, csak bámulja a parazsat féltálmós nyugovással, s lelke úgy leng a múltak fölött, mint tó fölött a madár.

Ahogy így a kályha langyos melegáramlatában üldögélve nézem az örökszép parazsat, arra gondolok, hogy miért nincs itt még egy karosszék és miért nem ül abban még egy valaki, akinek a kezére rátehetném szelíden és gyöngéden a kezemet, és aki a fejét a vállamra hajtaná. A csöndnek szárnyatlan óráiban megjelenik néha előttem ez a gondolat és tündérorcával mosolyog reám. De én szomorúan nézem őt vissza.

Mert az egyedülvalóság nem is nézhet másképpen, mint szomorúan. Az egyedülvalóságnak hosszú az árnyéka. Az egyedülvalóságnak árnyéka az a gondolat, hogy nem fogunk soha az életben találkozni azzal, akivel álmunkban mindig találkozunk.

Ez az árnyék engemet se hagy el. De hogy is gondolhassam, hogy van a világon valaki, aki reám vár és ide mellém, ebbe a szegény kis szobába belekívánczik. Ha volna olyan valaki, az már rám nézett volna és nyújtotta volna nekem a kezét. Azt mondta volna:

– A szobád nem szegény, mert te is benne vagy, és nem kicsiny, mert én elférek a szívedben is.

A parázsra hamu kezd borulni. Homály homályra száll a szobában. Úgy érzem, mintha én is elmúlóban volnék: így, amint ülök belemúló árnyék az árnyékba; puszta, értéktelen árnyék, amit a tűz véletlen, vak okból jelenített meg, s amely épp úgy véletlen, vak okból enyészik és múlik bele a sötétségbe.

Sík Sándor – Az ősz dalol

**Síró fuvalmak
Zörgön kavarnak
Hús éjszakára
Port az avarnak
Hantja alól.
Halovány árnyak
Zokogni járnak
Ravatalára
Az ifjú nyárnak.
Az ősz dalol.**

**Sápadtra sárgul
S a szürke ágrul
A lomb lezördül
S egy volt világrul.
Mesét mesél.
Bús esti pírba
Bámulok sírva
S a könny úgy gördül
Szemembül, mint a
Halott levél.**

**Mert minden sír ma.
Holt szegfű szirma,
Halott szerelmek,
S mely dalaimra
Borul, a dér.
És sír a fény is,
A nap szemén is
Könny könnyre dermed
És sírok én is.
Mert minden él,
És minden elmegy.**

Berényi Mihály: Vízió

Ég az erdő! Nem ám egy fa!
Fél ország! Millió hektár!
Nyílik a pokol kapuja:
mindegyik ördög erre vár.

Kirontanak, gyújtogatnak,
Föld és pokol eggyé válik.
A fáimból egy se marad,
elég az utolsó szálig.

Még az óceán is felforr!
Menedéket ott se keress!
Minden élőlény elpusztul:
hamuvá lesz a DNS.

Meghal ez a gyönyörű Föld.
Ki okozza? Mi, emberek.
Nem vettük észre: Földanyánk
milyen régóta kesereg.

Oltani készülsz? Elkéstél.
Add meg magad! Vége! Vége!
Védelmünkre nem tesz semmit
az Isten ítélőszéke.

Bihari Sándor: Egy marék föld

Utólszor halk szóval a tenyerét
tette a tenyerembe,
az a tenyér olyan volt, mintha kért
és adott is volna egyszerre.
Küldj verseket, súgja ő, s a tenyere
súgja a tenyeremnek,
körül a terem kifeszített csöndje, s csak
a tenyerem, hogy feleljek,
mint mikor a Léthe folyón oda-
vissza mellőzi a
ladik a ladikot, térben és időben
csak kézfogásnyira.
Írom a verset, lenni kezd, ahogy születik
benne az ő halála,
mert ő már sehol nincs, s mint egy marék
földet dobom utána.

*Olvasó, bizonyára olykor Téged is elér a fenti hangulat, a tehetetlenség-
múlandóság – büntudat kétségbeesése. Olvass tovább, itt a VÉGSŐ
REMÉNY:*

Görgey Gábor: Még ma

Nem a szétfoszló álmosemmiben,
nem a vágy mézeskalácsországába jutva be,
nem a javulás labirintusán végigtapogatózva,
nem a kikövetkeztetett gondolatok szerint,
nem mitikus áttételeken át,
nem az anyagmegmaradás elve alapján,
nem irodalmilag és nem jelképesen,
nem is jövőre és nem is holnap, hanem
még ma

velem leszel a paradicsomban.

Gárdonyi Géza: Ha meghalok.

Ne nézzetek rám borzalommal, ha meghalok:
az a halott a koporsóban nem én vagyok.
Csak hamu az, elomló televény.
A láng eltűnt. A láng, - az voltam én.

Sorsomnak gyászán se könnyezetek,
s ne mondja a pap: "Íme, porba hullt!"
Sirassátok az árva gyermeket,
s ne a rabot, aki megszabadult.

S mikor a szónok a sírnál beszél,
és végül kiált: "Hát Isten veled!"
ne le a sírba integessen nékem,
fölfele nyújtson búcsúzó kezét!

Jókai Anna:

A születő üdvözlésére

Megmosdatunk, megmérünk.
Azt hisszük, pontosan tudjuk
súlyodat.
S titok, kit szeretünk benned.
Ott: Isten veled Itt: Isten hozott

Halott-búcsúztató

Megmosdatunk, felmérünk.
Azt hisszük, pontosan tudjuk a
veszteséget.
S titok, kit szerettél bennünk.
Itt: Isten veled Ott: Isten hozott

Keresztes Ágnes: Őszi feltámadás

Tavaszkok jöttek-mentek,
a kegyelem vágya átítatott
és különböző körmenetekben
vártam az áhítatot.

Én készülődtem a feltámadásra,
de hiába igyekeztem:
úgy éreztem, túl sok a friss bizsergés
és a halál hihetetlen.

Most ősz van és már félnem kellene,
ha megmérem magam.
Sebeimről biztosan tudhatom,
melyik ért halálosan,

tudhatom, mennyi bennem az igaz,
mennyi a másolt -
amit eddig mondani igyekeztem,
csak dadogás volt.

Az annyiszor gyáván elhallgatott
két szó a legszebb,
a homlokomra is kiírhatom:
nagyon szeretlek.

Gyertyás, virágos, zászlós lobogás
elszállt a fejem fölött
- csak növény voltam, aki boldog kínban
teremni erőlködött,

madár, akit lázassá kényszerített
a szívverése -
mennyi minden történt körülöttem!
nem vettem észre.

Szememet többé nem köti be köd,
világra láttam,
eljött a tiszta beszéd ideje.
Hiszek a feltámadásban.

Álom a megbocsátásról (facebook)

A parton ültünk némán, néztük a folyót, ahogyan a sötétben úszó fényektől megcsillantak lágy hullámai....

Egyszer csak azt kérdezted:

- Mondd, te mindenkinek meg tudsz bocsátani?

Hirtelen ezernyi gondolat indult el bennem, mintha egy ajtót nyitottál volna ki ezzel a kérdéssel... Nem is szólaltam meg rögtön, annyira magával ragadott az egész...

- Elvileg igen. - mondtam később.

- És gyakorlatilag?

- Tudod, az ember érdekes teremtmény. Ragaszkodik még saját fájdalmához is. Görcsösen kapaszkodik bele... félti... mert mi lesz, ha elengedi...? Megszűnik valami... Azt már nem látja, hogy nemcsak önmagán segítene...

- De miért van így?

- Mert a fájdalom, a sértődöttség elhomályosítja a lényegét...

Egy léggömb volt a kezemben, fogtam, hogy el ne szálljon. Vigyáztam rá... hisz tőled kaptam...

Néhány percnyi hallgatás után ismét megszólaltam:

- Figyelj csak... a fájdalom is pont ilyen... - mutattam a léggömbre.

Ha elengedem, messzire száll, majd eltűnik... s csak az emléke marad... de nem lesz már a kezemben. A fájdalommal is így vagyunk: nincs többé, ha egyszer elengedtük.

- És ez ennyire egyszerű?

- Nem - mosolyodtam el -, mert ragaszkodom hozzá... Nem akarom elengedni. Hiszen tőled kaptam... De később rá fogok jönni, hogy amíg fogom a zsineget, addig meggátol mindenben, ami teljes embert igényel... Addig csak az egyik kezemmel tudom megfogni a kezedet... megsimogatni az arcod... de ez csak fél... a félig-dolgok életképtelenek... És közben mozdulna a másik kéz is, de a léggömb... Ekkor jön el a pillanat, amikor eldöntjük, melyik a fontosabb; mert a kettő egyszerre nem tud működni.

Ha két kézzel akarlak téged, a zsineget el kell engednem... Én pedig szeretlek, és nem érdekel tovább a léggömb... De sokan gyűjtögetik a fájdalmat, és képesek szinte belefulladásni, teljesen ellepi őket, ám elengedni nem akarnak egyet sem...

- Pedig minden könnyebb lenne... - mondtad, és szorosan hozzám bújtál, én két karommal átöleltelek, s a léggömb elszállt...

Dr. Papp Miklós: Szent Miklós és az ablakba tett cipő

Szent Miklós püspök ünnepén a cipőmet még mindig kirakom, mindegy hány éves vagyok. Szent Miklós emlékéből nem szabad csupán jópofa gyerekünnepet csinálni, üzenete van a felnőttek számára is.

Kirakom a cipőmet, mert jót tesz a felnőtt lelkemnek! A cipőt üresen kell kitenni! Ez várakozást jelent, kívülről, Isten emberétől, mástól kerül bele az ajándék. Végző soron az egész életünk várakozó cipő. A boldogságért sokat lehet gürcölni, de végző soron Istenünk ajándéka. Kell az erőfeszítés, az ész tervezése, az állhatatos munka, de a boldogság ajándék, a Léttől kerül a cipőmbe.

A modern embernek olyan jót tesz, ha Mikuláskor kirakja a cipőjét. Sok tárgyunk, javunk, pénzünk van, sok hatékony tudományunk, eredményes gyógyításunk, politikai hatalmunk, felsrófolt érzelmünk van, de ez még nem minden. Ez még mind nem a boldogság!

Az üresen kitett cipő az alázat gesztusa. Megteszem, ami rajtam múlik, de a beteljesedés rajtam túlról érkezik. Sok mai ember gögösen pöffeszkedik a létezők, a tárgyi javak, a szellemi tudás halmazán és még sem boldog. A létezők síkján meg kell tenni, ami rajtunk múlik, ki kell tenni a cipőt, de a beteljesedés, a boldogság önmagamon túlról érkezik.

A lét teljessége nincs énbennem. Minden levegővétel, minden falat kenyér, minden baráti és szerelmes szeretet, minden üres cipő erre figyelmeztet: az ember nem elég önmagának, a teljességet önerőből nem képes elérni. Nem más ez, mint az alapvető szegénységünk beismerése. Üres a cipőnk, koldul a kezünk! Nem véletlenül áll a nyolc boldogság élén alaptételként a szegénység boldogsága!

Kiteszem a cipőm, még ha idősebb fejjel is. S ahogy idősödöm újra és újra ki kell tennem a cipőm, újra és újra üresen! Istenünk nem tud adni, a Mikulás nem tud édességet hozni, ha tele a cipő.

Az üresen kitett cipő a feledés fontosságát juttatja eszembe. Tudni kell feledni! Milyen sokan nem tudnak feledni, nem tudják feledni, hogy a szülei bűnt követtek el, a pedagógus egyszer igazságtalan volt vele vagy a pap bácsi csúnyán nézett rá... Olyan jó nem feledni, mert akkor nem is kell megbocsátani. Olyan jó áldozatnak lenni, akivel a múltban valaki jól elbánt és sajnáljon mindenki, és nem tudok talpra állni, és van mentségem, és segítsen mindenki. Áldozatnak lenni hálás szerep.

Én azt hiszem, tudni kellene feledni a múlt tudását is. Elképesztően sok tudás, beszéd, igazság ragad ránk, néha olyannak érzem a fejem, mint egy faliújság, amin vélemények, idézetek, mondatok vannak.

Hogyan szóljon a végtelen Intelligencia, ha tele a fejem a múlt tudásával? Hogyan legyen élően nyitott a mai nap kegyelmére, ha a tegnapot monitorozza az emlékezetem?

Az üres cipő a feledés kötelességét hívja elő. Nem tud élni a ma csodájának, akinek tele a cipője a múlt emlékeivel, idegességeivel, sérelmeivel.

Ahogy meglepetés a cipőben a mikulás-ajándék, úgy meglepetés a mai nap, a mai kézfogás, a mai munka öröme, a mai kávé, a mai zene. Hagyom meglepni magam, hagyom, hogy Istenünk meglepjen. Soha nem a tegnapi Istenünk jön el, nem a tegnapi isten-érzést szeretném fölmelegíteni, hanem ma, maiként jön és látogat meg engem.

Mikulás ünnepén kiteszem a cipőm, Isten emberét, Szent Miklós püspököt várom! Miklós egy olyan ember volt, akit a világ nem tud elfeledni. Csinálhatnak belőle bohócfigurát, északi télapót, mesehóst, de nincs még egy ilyen szent, aki ennyire szíven ütötte a világot. Minden családba eljut valahogy Szent Miklós emléke. Felidézük a tetteit, életét utánozzák, jóságát megjelenítik a gyermekek felé, s közben nekem úgy tűnik, olykor a lényeg sikkad el: miért tette Miklós, amit tett? Mi volt az indítéka?

Nem szabad ezen elsikkadni, mert akkor Szent Miklósból meseszerű télapót, ártalmatlan gyerekhóst csinálunk, mintha a valódi élethez, a felnőttek súlyos világához Miklósnak semmi köze nem lenne.

Mi az indítéka? Miklós azért tett jót, szerette a gyerekeket és a felnőtteket, azért osztotta szét gazdag örökségét, azért védte az igazságot, mert az Isten embere volt. Ha Miklós mögül kilopjuk az Istent, a lényegét lopjuk ki az ünnepből. Ahogy a karácsonyból, ha kilopjuk az Istent, akkor marad a béke, a család, a fogyasztás, a lakomázás, a vásárlás ünnepe.

Miklós püspökben az indíték a lényeg! Őbenne már megszületett az az isteni szeretet, amire mi karácsonykor várunk. Benne már győzött a szeretet!

Mi felnőttek tudjuk, merő jópofaságból nem lehet egy életen át szeretni. Egy ártalmatlan mesehós az északi-sarkról nem építi az igazi életünket. Ha az élet komoly, lényegi, akkor a Szentünkben, az ünnepünkben ne lopjuk ki a lényegét.

Felnőttként is kiteszem a cipőm és Isten emberét várom, akiben győzött a szeretet, győzött a jóság. Milyen jó dolog egy jóságos emberen keresztül elképzelni, hogy milyen jóságos lehet az Isten. Ha egy ember tudott ilyen jóságos, vidám, mély hitű, bölcs lenni, akkor vajon milyen lehet az Isten?

Milyen fontos lenne, hogy rajtam keresztül, egy embertáron, papon, szülőn, munkatáron, főnökön, püspökön, orvoson, takarítónőn keresztül sejtsek meg egyre többen ebben a világban: ha egy ember ilyen jó tud lenni, vajon az Istene, az indítéka milyen jó lehet?

Gyerekmunka

Ne ijedj meg, Olvasó, nem szabálytalan, törvénytelen dologról szeretnék mesélni. Tegnap 6-10 éves gyerekekre vigyáztam, családbeli aranyos kis fiúk, lányok. Az idő gyönyörű volt, szép ősünk van, itt van újra, és ahogy mentem hozzájuk, bennem Petőfi szavalta: „levetette szép ruháját...” Hát valóban, annyi falevél volt a házuk előtt, zörgött az avar, ahogy léptem, csengetni sem kellett, hallották, hogy jövök. No, kedvünk volt kimenni az udvarra, hát mit játszunk? Onnan már ötletben is, távolságban is csak egy lépés volt az utca, és a rengeteg száraz levél. Gyerekek, gereblyézzük össze, rakjuk zsákokba, Anyának nem kell holnap ilyen sokat végezni! Hát olyan serény munka kezdődött, ha ezt láttad volna, kedves Olvasó! A sok ügyes kéz, a jó kedv, a versengés. Egy járókelő meg is jegyezte, ez aztán a jó munka, az összefogás! Bő órát dolgoztunk úgy, hogy alig volt látszatja. Egy nagy platánfa szórta folyamatosan „szép ruháját” – de nem haragudtunk érte. Azt hiszem, ahogy nekem, úgy nekik sem kell ma este altató, de holnap biztos sajog majd a dereka mindnyájunknak.

Elgondolkodtam: a gyerek mindenből tud játékot csinálni. De szerintem nagyon fontos, hogy az együtt végzett munka hangulatát, élményét megtapasztalják. Én nagy jókedvvel jöttem el tőlük, tán még jobb volt, mintha játszottunk volna. Az Élet annyi örömet ad, amennyit be tudunk fogadni.

Kertészffy Margit – Az élet célja

A kicsinyben meglátni a Nagyot,
A rezgő harmatcseppben a napot,
Az apró magban erdők zúgó fáit,
A hétköznapban Isten szent csodáit,
Fakadó rügyben ezredévek láncát,
Szálló porszemben büszke bolygók táncát
Halott kövekben élet lüktetését,
Unott munkádban léted küldetését.

O! nézd, lásd kicsinyben a Nagyot!
Ez árva földön mily nyomot hagyott
Az Aki csillagról csillagra lépked
S irgalmasan Magára vette vétked.
Láss Végtelent a múltó pillanatban,
Az ég hatalmát gyöngé önmagadban
S ha így legyőzted a teret s időt
Megtaláltad – mindörökre – ŐT!

Földes Lívia – Isten tenyerén ébredtem

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,
Hófehér csúcsokra, kopár legelőkre.
Kanyargós folyók tükrében láttam kelni a Napot,
Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.
Láttam az óceánt gyermekként ragyogni
Sirályokat felette felhőkkel táncolni,
Láttam a békét az emberek szívében,
Láttam az erdőket fürödni a fényben.
Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,
Láttam az embert, és láttam a zenét,
Láttam a földet szeretetben élni,
Láttam a csöndet a széllel zenélni.
Láttam Istent amerre csak néztem,
Miközben éppen az Ő tenyerében ültem,
S az Ő hangján szólt hozzám a szél,
Mint anya, ki gyermekének mesél,
Millió apró tükörben láthatod magadat,
Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!

Gárdonyi Géza: Jánosok vagyunk.

János az ajtófélfának támaszkodva állt és pipázott.

- Az apám ugyan hiába élt nyolcvan esztendeig - mondatta magában. - Mit szerzett? Nyomorúságot.

És a lecsüggő rongyos szalmatetőre pillantott.

A szalmatető mohos volt, behorpadozott, szakadozott. A házra azonban jobb tető kár is lett volna. Vályogház volt. A szélnek bizonyára jó szíve van, hogy állani hagyta.

És amilyen volt a ház kívül, olyan volt belül is. A bútorok mind nyomorék-lábúak; az ablak üvege itt-ott kalendáriumlevél.

És János kedvetlenül nézett a szomszéd fazsindelyes házra. Az szép ház volt. Gyümölcsfák lombozták körül.

- Ha nekem ilyen házam volna, - mondotta búsan, - én volnék a világ legboldogabb embere.

De íme kocsirobogás hallatszik az úton s megáll a János kapuja előtt egy hintó. A hintóból kilép a földesúr és azt mondja Jánosnak:

- Nekem kell ez a telek. Hogy adod?

- Ötszáz forintért, - feleli János félvállról.

A földesúr benyúl a belső zsebébe és előnyálaz onnan öt szál százasként.
János egy darabig azt se tudja, él-e vagy álmodik. Gondolja, ha álmodik is,
megveszi a szomszédjától a házat.

Azzal átmegy. Egy darabig alkuszni, végre is a szomszéd eladja a házat.

- No én szerencsefűre hágtam, - mondja örömmel János.

S igaza volt: az uraság szeszgyárat épített a telken; félév múlva megvette a
szomszéd telket is. János most már ezer forintot kapott.

- No, azt mondja ekkor, ha feleségül vehetném Boglár Julist, - boldog lennék.
Boglár Julisra már öt év óta nézett ő ezzel a gondolattal, de persze, megkérni
ezideig nem merte.

De most már felöltözködött lánykérő dolmányba, és megkérte Boglár Julist.

Neki adták.

- Juliska, - mondotta magához ölelve a feleségét, - most már semmi se
hiányzik a boldogságból, csak ha nekünk két gyerekünk lenne: egyik fiú,
olyan mint én; a másik leány, olyan mint te!

Eszendő se telt bele: ikreket kereszteltek a János házában.

Vidám volt mindenki. János azt mondta a bölcsőnél:

- Csak megtartsa őket az Isten, csak meg ne haljanak.

A gyerekek nőttek. Nőtt Jánosnak a vagyona is.

De azért János nem tudott aludni.

- Bíró szeretnék lenni! - kiáltott föl egyszer éjjel, szétcsapva az öklével a
levegőben.

Mert minden ember szeretne bíró lenni. Szép méltóság is az. Jánost rövid idő
múltán megválasztották bírónak.

A bíróság eleinte tetszett Jánosnak. Ezüstgombos mándlit csináltatott és
hosszú mogyorófa pálcát hordott magával. De csakhamar megunt a
cigányok miatt.

Ő legalább azt mondta. Mert a cigány nép furfangos és hazug. Igazságos
bíró nem ítélt el cigányt, mert nem tudja belőle kihámozni az igazat.

De magában meg azt gondolta, hogy az urak között a bíró a legutolsó.

Azonban mégis húzta az igát. Arra gondolt, hogy ha leteszi a bírói pálcát,
ismét kend lesz a neve és nem úr.

- Szeretnék úr lenni! - sóhajtott föl nehéz sóhajttal.

Ekkor úgy érezte, mintha valaki a fülébe súgná:

- Hát nincs-e elég birtokod, hogy úri ruhát ölthess hozzá!!! A szabó csupán-
csak pénzért dolgozik.

János eleinte csak csizmába húzott ruhában járt. Később már szivarozott is.
Egyszer aztán olyan ruhát öltött, mint a körjegyző.

A béresei ekkor már úrnak szólították.

Újévkor egy más faluból való béres ténsúrnak nevezte őt. János ezt az
embert szolgálatába fogadta, s fél mázsa sóval nagyobbra szabta a konven-
cióját, mint a többinek. Ekkor már a környékbeli urak kezét fogták vele s meg
is látogatták. Az egyik azok közül tekintetes úr volt.

- Miért hívták azt tekintetes úrnak? - kérdezte János a jegyzőtől.

- Azért, - felelte az, - mert megyebizottsági tag.

János egy év múlva megyebizottsági tag volt. Négyes fogaton járt a megyegyűlésekre. Tekintetes urakkal komázott és kártyázott.

A szolgabíró, aki országgyűlési képviselő akart lenni, fölemelte a poharát és azt mondta Jánosnak:

- Huncut az úr!

- Ej, ha én is képviselő lehetnék, - szólott János elborongva.

- Semmi se könnyebb annál, - mondta a jegyző, - pénzed van, a nevedet is le tudod írni, kiáltasd ki magadat.

Egy hét múlva már ott lengtek a zászlók a faluban. A népnek tetszett az a gondolat, hogy egy belőle való képviselje. De a küzdelem mégis nagy volt. Az utolsó pillanatban egyenlők voltak a szavazatok. Akkor a választási elnök Jánosra szavazott.

János felköltözött Budapestre. Ebédelni a Hungáriába járt: feketekávézni a kioszkba. Per te beszélt Károlyi Pistával és Fejérváryval s az újságírókat a klubban skriblereknek nevezte.

Akkor már ősz ember volt, a homloka ráncos, a kezei reszketők. De még mindig nyugtalan aludt az ágyában.

Egy éjjel belépett hozzá egy méltóságos fehér árnyék:

- Én angyal vagyok, - úgymond. - Láttalak téged, mikor búsan álltál a nyomorúságos kis viskód előtt, és azt mondtad, hogy boldog lennél, ha a másik ház lenne a tiéd. Ekkor elhatároztam, hogy boldoggá teszek. Én sugalltam az uraságnak, hogy vegye meg a telkedet; én fordítottam hozzád Boglár Julis szívét; én kértem neked az Úrtól két gyermeket, érted-e? Én vagyok, aki megválasztottalak bírónak; én vagyok, aki megyebizottsági tagnak tettelek; az én voksom emelt képviselővé.

- Köszönöm, - felelte zavartan János, - mivel érdemeltem meg?

- Semmivel: boldoggá akartalak tenni. De beleöregedtem én is, te is: az ábrázatod most is tele van a gondok ráncaival. Hát még mindig van kívánságod?

János fölvetett egy szivart az éjjeli asztaláról és rágyújtott. Azután mágnásos orrhangon felelte: - Miniszter szeretnék lenni.

A fehér árnyék csüggedten állott.

- Íme, - mondotta, - nem lehet boldoggá tennem egy embert se. Mert az ember mindig azt mondja: ha ez, meg ez meglenne, boldog lennék, s ha teljesíteném a kívánságát, újra kíván. Hát vigyen el benneteket az ördög!

János fölébredt. Elgondolkodva nézett maga elé és szólott:

- Álom volt-e ez vagy látomás? Akár álom, akár látomás, igaza van az angyalnak. Már most hát csak arra kérem az Istent, hogy ne kívánjak többé semmit.

A telhetetlen ezzel is kívánt.

Gál Éva Emese: Ima az emberért

Adj, Uram a léleknek fényvilágot,
a sötétségből tiszta kiutat,
amelyben megsemmisülnek a gyászok,
és irányra talál a gondolat.

Ha a fájdalom megnevezhetetlen,
a végtelen vele szerteszakad,
s elvesztegeti magát minden versben,
bárhogy őrködnek a hívó szavak.

Minden kusza, hogyha a cél homályos,
ha élni létezésnél nehezebb,
ha gondba satíroznak a hiányok,
és vergődik a lelkiismeret.

Azt add, Uram, amit egyre csak vettél:
a teljességet teremtő erőt,
ne legyen gyatrább a tökéletesnél
ember előtted s önmaga előtt.

Mondd! Te az örök tökély birtokában
miért teremtettél esetlegest?
Mért hagyod kínlódní ezer hiányban,
s ezer jajban az emberi nemet?

Mért adtál értelmet kérdőjelekhez,
ha kérdésre csak kétség válaszol,
s a gondolkodás, mint egy kapott jelmez,
hőset, s szerepét nem leli sehol?!

Hát azt add Uram, amit már nem adhatsz,
más világban más embert, más jelent,
s olyan lelket a fénylő virradatnak,
ami sokszorozza a végtelent.

Csanády György: Híd

Öreg Atlasz elaludt, válláról leesett a föld s kettéhasadt. A búzatábla itt maradt az innétső, a malom a túlsó parton. És elapadt az idők folyója, a tegnapiak nem folytatása a ma, s nem tudjuk lesz-e holnap. És szerteszakadtak az emberszívek, ma már nem rokonok akik azelőtt apák-fiak, testvérek voltak.

Ahányan vagyunk, annyi felé keresünk szerte új utakat, amiken ismét lehessen egészség, boldogulás, bizonyosság, élet felé menni. De nem jut eszünkbe összetoldani — mik kettészakadtak — a régi utakat.

És örletlen marad az aratásunk, nem lesz a verítékből kenyér. És árván maradunk s nem lesz apja a fiainknak. Pedig van erőnk, van gabonánk, pedig lennének testvéreink, pedig kívánságaink, szándékaink vannak...

Híd! Út, ahol nincsen út, a szakadékok két partja között. Hidat akarunk átaltetni a megtörött rög, az elapadt idők és elszakadt szívek mélységei felett. És ezen az egy szándékon, s vallomáson kívül semmi zászlónk, semmi jelszavunk nincsen. Bármi vagyunk: zene, zokogás, szántás, prédikáció, csak nem betű, irány, négy fal köze, kifreccsent tintalé: nem irodalom.

Kenyér, egészség, béke legyünk az olvasónak.

Kántor Péter: Jelentéstétel

Igen, Uram. Nem, Uram. Igen, Uram.

Tanultam. Tanultam valamicskét.

Nem, nem eleget, nem annyit.

Mindenkitől, mindenből, igen, Uram.

Nem ér fülig a szájam, nem, Uram.

Igen, az ellenségeimtől is, sokat.

Amikor megpróbáltak beledöngölni az agyagba.

Amikor sárban hempergettek.

Nem, nem hagytam el magam, Uram.

Ne legyen könnyű nekik, Uram.

Igen, kerestem mindenemmel.

Valami kis fényforrást, Uram.

Nem, nem volt könnyű, Uram.

Igen, segítettek, volt olyan.

Volt, hogy én is segítettem, igen.

Persze hogy hibáztam, nem egyszer.

Nem, nem lehet visszacsinálni.

Igen, volt, amikor beláttam.

Nem lehet mindig nekem igazam, Uram.

Igen, Uram, lehet, hogy megéri.

Nem, Uram, nincs rá garancia.

Igen, próbálok. Próbálkozom.

Nem, semmiképpen se, soha.

Igen, Uram. Nem, Uram. Igen, Uram.

Ambrus Betti: Ki az? (facebook)

Nincsen keze, nincsen lába, de mégis ember? Bizonyára sokan ismeritek Nick Vujicicot, a végtagok nélkül született embert. Ellátogatott Kolozsvárra, hogy buzdítsa, bátorítsa az itt élő embereket. Azonban most nem csak róla szeretnék írni.

Az est során először a Nem adom fel zenekar lépett a színpadra. Jól játszottak? Igen! Szépen énekeltek? Igen!

Teljesen átlagos emberek voltak? Nem. Volt köztük látássérült, vagy éppen vak, sőt, értelmi fogyatékkal élő is. Emberek voltak? Igen! Elkezdtek potyogni a könnyeim? Igen! Hiszen olyan teremtmények álltak színpadra és nyújtottak felejthetetlen produkciót, akik bizonyos emberek szerint nem is kellene, hogy éljenek. Hisz nem hétköznapiak. Nem átlagosak. Nem egészségesek. De megkapták az életet ajándékba. És teljes szívből adják önmagukat érte. Hálás voltam Istennek, hogy a szüleik kitarítottak mellettük.

Elgondolkodtam azon – és most mégis visszatérek néhány szó erejéig Nickhez -, hogy mi lett volna, ha édesanyja úgy dönt, nem vállalja, hogy megtartja az életét egy ilyen súlyos testi fogyatékossgal rendelkező gyermeknek. Ha így történt volna, nem lenne megannyi megtérés, vigasz az ő szavain keresztül. Lehet, hogy nincs lába, de Isten örömhíre rengeteg emberhez eljut általa. Nincs keze, de Ő maga eszköz az Úr kezében. Előadásában megerősítette: mi mindannyian Isten gyermekei vagyunk! Mind, egytől egyig! Nem attól leszünk csodák, hogy csodás dolgok történnek velünk; önmagunkban csodák vagyunk! Mindenki! Ezt senkitől nem vehetik el.

"Sokszor kérdezik tőlem: Nick, boldog lennél ha lennének kezeid és lábaid? Én azt feleltem nekik: Nem hiszem, hogy a boldogság a végtagokban lenne. Ha így lenne, mindenki, akinek vannak kezei és lábai boldog lenne...

A boldogság forrása benned van... Abban, hogy ki vagy... És nem abban, hogy mit tudsz, vagy mit nem tudsz megtenni. Van pár dolog az életben, amit se irányítani, se megváltoztatni nem tudsz, élned kell vele. Döntést kellett hoznom, hogy mérges legyek-e Istenre azért, amim nincs, vagy hálás legyek azért, amim van. Én dönthetek. Te dönthetsz. Úgy is dönthetünk, hogy kitarunk a csalódásaink és a hibáink mellett. Dönthetünk úgy, hogy keserűek, dühösek, vagy szomorúak maradunk. Vagy amikor nehézségekkel és bántó emberekkel kerülünk szembe, dönthetünk úgy is, hogy tanulunk a tapasztalatainkból, és továbblépünk, vállaljuk a felelősséget a saját boldogságunkért."

(Nicholas Vujicic Ausztráliában született, szerb emigráns szülők gyermeke. A tetra-amelia szindrómában szenved. Bal lába helyén csupán két lábujj van, amelyek segítségével ma már boldogulni tud a mindennapokban. A szülőket

először sokkolta Nick állapota, de keresztény hittel és nagy szeretettel nevelték, ennek ellenére Nick 10 éves korában, egészségi állapotát kilátástalannak látva depressziós lett, majd öngyilkosságot is megkísérelt. A középiskola elvégzése után számvitelt és pénzügyi tervezést tanult.

Vujcic saját elmondása szerint sokáig nem látta értelmét életének. Egy ideig ugyan imádkozott azért, hogy nőjön keze és lába, de később rájött, hogy hálásnak kell lennie azért, hogy él, hogy Isten ezzel feladatot és kihívást adott neki, és célt kell keresnie az életében. Életének egyik fordulópontja volt, amikor édesanyja mutatott neki egy újságcikket egy súlyosan fogyatékos férfiról. Vujcic megértette, hogy nem egyedüli, akinek ilyen nehéz sors jutott. 15 éves korában olvasta János evangéliumának 9. fejezetét, amelyben Jézus Krisztus találkozik egy születése óta vak emberrel. Az embereknek azon kérdésére, miért született így ez az ember, Jézus azt feleli: azért, hogy nyilvánvalóvá váljanak rajta keresztül Isten tettei.

Nick életének célja és értelme végül az lett, hogy meséljen embertársainak Isten szeretetéről, és megerősítse őket abban, hogy valósítsák meg álmaikat. Sok gyakorlással és akaraterővel megpróbálta megoldani a mindennapi feladatokat. Két lábujjának segítségével megtanult írni, gépelni, a számítógépet használni, fésülni, fogat mosni és borotválkozni. 17 éves korában kezdett prédikációkat és előadásokat tartani iskolákban és egyházi rendezvényeken. Ma már a világ minden táján tart előadásokat, létrehozott egy nonprofit szervezetet (*Life Without Limbs*), valamint könyveket jelentet meg és filmeket forgat. Családos ember, 4 gyermeke van.)

Fodor Ákos:

3 negatív szó

nincs
semmi
baj

Műhely haiku

Talán hozzá se
nyúlj. Csak nézd és nézd, míg csak
gyönyörű nem lesz.

Alapszabályok

A vendégnek minden jár.
A vendég mindent mások kegyéből, ajándékba kap.
A vendégnek előbb-utóbb el kell mennie innen.
A vendég magával semmit nem vihet.
Mindenki vendég.

VICCOLDAL

Bach és Mozart beszélgetnek:

- Te, Amadeus, szerinted megírjam az utolsó szonátámat?
- Felesleges. Az előző is egy bachlövés volt.

Haldoklik az öreg ékszerész. Aléltan fekszik, de arra felébred, hogy fia a páncélszekrényben az órák között matat. Mire az öreg:

- Fiam, az óráim meg vannak számlálva.

Férj és feleség veszekszik. Végül az asszony azt mondja:

- Ma Te győztél. Ma a tiéd lehet az utolsó szó. Kérj bocsánatot!

- Tessék mondani, nem zavarja a nénit, ha minden nap gyakorolok délután a hegedűmön? - kérdezi Károlyka a szomszéd nénit.

- De, nagyon is zavar! – mondja rémülten az öreg hölgy.
- És nem tetszene ezt a papámnak megmondani?

- Jaj, Doktor Úr, mit csinál, nem ez a fájós fogam!

- Nyugalom, majd arra is sor kerül!

- Pincér, nagyon ízletes ez a gombapörkölt. Honnan való a receptje?

- Egy krimiből.

Házasságközvetítő dicsekszik:

- Ma öt embert tettem boldoggá. Összehoztam két párt!
- Az csak négy ember!
- Mit gondolsz, én nem kerestem az ügyleten?

- Pincér, ennek a rántott pontynak kifejezett pálinka szaga van!

A pincér pár lépést hátralép, majd kérdezi:

- Még most is?

A skót vőlegény kérdi szíve hölgyét:

- Drágám, milyen ajándékot szeretnél az esküvőnkre?
- Még nem is gondolkodtam rajta.
- Jó, adok egy év gondolkodási időt.

Éjszaka egy rabló támad az ittasan hazafelé tartó skótra:

- 100 font, vagy oda az élete!
- Tessék, itt van ötven font, már úgyis félholt vagyok az ijedtségtől!

- Mama, ebből a levesből tízszer ennyit kellett volna főzni!

- Annyira ízlik?
- Nem, akkor lenne megfelelően sózva.

Egy matematikus, egy fizikus és egy mérnök ugyanazt a feladatot kapja, egy labda térfogatát kell meghatározni.

A matematikus a gömb térfogatának képletét használja, a fizikus vízbe nyomja a labdát, és a kiszorított vizet méri meg. A mérnök fellapozza a labdakatalógust.

- Mindig csak a ruhák, a ruhák. Másról nem tudsz beszélni? – mordul a férj a feleségére a gardrószekevény előtt.

- Dehogynem, jó, hogy mondom, még cipőt is kellene vennem.

- Doktor Úr, tudna segíteni? A feleségemnek súlyos beszédhibája van.

- Miben nyilvánul meg?

- Nem tudja abbahagyni.

- Képzeld, tegnap jól beolvastam a feleségemnek!

- És elértél valamit?

- Igen, a bejárati ajtót, de azt is csak éppen hogy.

- Meddig fogod még hitegetni szegény menyasszonyodat?

- Csak az esküvőig. Utána már csalogatom...

- Miért nem iszik soha jó kávé egy skót?

- Mert otthon csak egy, vendégségben három cukrot tesz bele, holott valójában kettővel szereti.

- Milyen a jó házasság?

- Amikor mindkét fél azt hiszi, hogy ő az úr a háznál.

Két idős hölgy életében először kimegy a lovira szerencsét próbálni.

Egyikük elszánja magát, föltesz ezer forintot az egyik lóra. De a paci utolsónak fut be a célba. A hölgy megkönnyebbülten mondja:

- Még szerencse, hogy nem nyertem! Mit csinálnék otthon egy lóval?

Egy nő telefonál, de téves számot hív.

- Halló, jó estét, Mikit keresem!

- Éppen zuhanyozik. Ki keresi?

- A barátnője vagyok.

- Hívja később!

Fél óra múlva:

- Jó estét, a Mikit keresem!

- Tessék, én vagyok.

- De maga nem a barátom!

- Én is ezt próbálom fél órája elmagyarázni a feleségemnek!

Székely humor

Két székely atyafi nézelődik a vásár után a brassói Fekete templom körül. Csodálják az öreg építményt, megnézik a Honterus-szobrot, majd távolról nézik a tömött tornyot, melynek ablakain át jól látszik a nagyharang.

- Mondja, bátya - szól a fiatalabbik - hogyan kerülhetett az a hatalmas harang a toronyba?
- Hát hogyan másképp, mint csengettyű korában?

Egy székely fickó azzal dicsekszik a barátainak, hogy akár harminc gombócot is képes megenni egyszerre. Fogadnak ötezer forintba, és elmennek gombócot rendelni. Hatalmas tálban teszik le a szilvás gombócokat a fickó elé és ő neki is lát. Falja, falja, már a szeme is kidülled, nyeli egymás után. Igen ám, de a huszonnyolcadik gombóc már sehogy sem megy le a torkán. Elkecseregetten nézi a tálban maradt 3 gombócot:

- Ha előre tudom, hogy ez a három ilyen nehezen fog lemenni, akkor ezekkel kezdtem volna!

Vihar tombol a székely faluban, villámok csapkodnak, ömlik az eső.

Az asszony nem megy ki a kúthoz, hogy vizet hozzon be, így nem tud főzni sem.

Hazaérkezik a férje a kapálásból. Bőrig ázott.

Komótosan leveti a vizes gúnyát. Aztán asztalhoz ül. Egy darabig türelmesen vár, majd végül megkérdezi:

- Nincs ma ebéd, asszony?

- Hát mán hogy vóna? Tán nem ment el az eszem, hogy kimenjek ilyen ítéletidőben a kúthoz, csak azér', hogy kendnek levest főzzek! – nyelvel az asszony.

Az öreg nem szól semmit, lassan feltápászkodik, fogja a vödört, komótosan kimegy a kúthoz vizet meríteni.

Visszajön a házba, és szó nélkül nyakon önti a feleségét.

- Megbolondult tán kend vénségére? Most csurom víz lettem! – sápítozik az asszony.

- Így mán úgyis vizes vagy, nyugodtan kimehetsz a kúthoz, hogy vizet hozz be, és levest főzz.

